

ZONDAG 29

Het lichaam en bloed van Christus in het Avondmaal

Psalm 119:24en25

Lezen: Hebreë 4

Psalm 138:2 en 3

Psalm 23:1 en 2

Psalm 66:2

Geliefden, aan de orde van behandeling is hedenavond Zondag 29, de vragen 78 en 79 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 78: Wordt dan uit brood en wijn het wezenlijk lichaam en bloed van Christus?

Antwoord: Neen; maar gelijk het water in de Doop niet in het bloed van Christus veranderd wordt, noch de afwassing der zonden zelf is (waarvan het alleen een Goddelijk waarteken en verzekering is), alzo wordt ook het brood in het Avondmaal niet het lichaam van Christus zelf, hoewel het naar den aard en de eigenschap der Sacramenten het lichaam van Christus Jezus genaamd wordt.

Vraag 79: Waarom noemt dan Christus het brood Zijn lichaam en den drinkbeker Zijn bloed, of het Nieuwe Testament in Zijn bloed, en Paulus de gemeenschap des lichaams en bloeds van Christus?

Antwoord: Christus spreekt alzo niet zonder grote oorzaak; namelijk, niet alleen om ons daarmede te leren, dat, gelijk als brood en wijn dit tijdelijk leven onderhouden, alzo ook Zijn gekruisigd lichaam en Zijn vergoten bloed de waarachtige spijs en drank zijn, waardoor onze zielen ten eeuwigen leven gevoed worden; maar veelmeer om ons door deze zichtbare tekenen en panden te verzekeren, dat wij zo waarachtiglijk Zijns waren lichaams en bloeds door de werking des Heiligen Geestes deelachtig worden, als wij deze heilige waartekenen met den lichamelijken mond tot zijn gedachtenis ontvangen, en dat al Zijn lijden en gehoorzaamheid zo zekerlijk ons eigen is, als hadden wij zelf in onze eigen persoon alles geleden en Gode voor onze zonden genoeg gedaan.

Deze Zondag spreekt ons van het avondmaal als het lichaam en bloed des Heeren:

1. Wat Rome er van maakt
2. Wat Gods Woord er van zegt
3. Wat Gods kinderen er in vinden

Al weer een Zondag over het Heilig Avondmaal. Ja, er komt er nog een, ook de volgende Zondag spreekt er over. Is dat nu niet teveel van het goede? Kon dat nu werkelijk niet een beetje meer bij elkaar gebracht worden; in één Zondag deze stof verwerken? Ach, wat zullen we hierop antwoorden? In de eerste plaats moet u letten op de tijd, waarin onze Catechismus is opgesteld; want geen enkel belijdenisgeschrift is tijdloos. Je ziet in elk belijdenisgeschrift, wanneer de opstellers geleefd hebben. Zo zien we het ook in de Catechismus. U moet denken, er was een geweldige strijd gaande tussen de reformatoren. Zwingli met zijn sacramentsleer, die eigenlijk niets meer inhield, dan een bloot onderscheidingsteken. Zwingli ontkent de "verzegelende kracht" van het Heilig Avondmaal. Luther zet zich af tegen Zwingli en zegt: Neen, het Heilig Avondmaal is maar niet een bloot teken, waar we op gezette tijden rond samenkomen, om daarmee te bewijzen, dat we één zijn. Maar Luther zegt: we eten en drinken het lichaam en bloed van onze Heere Jezus Christus. Wij worden één door dat eten en drinken met Hem. En daarom wilde Luther beslist niet loslaten: dit is Mijn lichaam, deze drinkbeker is Mijn bloed. En als u die strijders op de achtergrond ziet, dan begrijpt u wel, waarom onze gereformeerde belijders, onze vaders, zo breedvoerig geweest zijn in de verklaring van het sacrament van het Heilig Avondmaal.

Calvijn immers, die de diamant, door Luther opgegraven, weer geslepen heeft, heeft ons weer een juist inzicht gegeven in de sacraments-leer. Hij heeft door de Heilige Geest ons de juiste betekenis van het sacrament van het Heilig Avondmaal tegen Zwingli en anderzijds ook tegen Luther en nog veel meer tegen Rome, weer in het klare licht gesteld. Neen, wij zijn gelukkig met deze verschillende zondagsafdelingen. Wij zouden het niet graag anders willen, omdat het een zeer voornaam stuk is en blijft, in het midden van de kerk des Heeren.

Als dan ook vraag 78 vraagt: Wordt dan uit brood en wijn het wezenlijk lichaam en bloed van Christus? Dan bedoelen onze opstellers dit in de eerste plaats tegen Rome, want Rome antwoordt hier gul "ja" op. Brood en wijn worden het lichaam en bloed van de Heere Jezus Christus. Maar de opstellers van de catechismus zeggen "Neen"; dat brood en die wijn worden het lichaam en bloed van Christus *niet*. Maar, wat is dan eigenlijk het verschil tussen de Reformatie en Rome? Het verschil is niet of Christus wel waarlijk in het Heilig Avondmaal tegenwoordig is, want dat zouden wij niet graag ontkennen. 't Heilig Avondmaal zou zonder dat, geen enkele betekenis meer hebben. Dus het gaat er niet om, of Christus bij het Avondmaal tegenwoordig is, daar zeggen we volmondig "Ja" op. Zoals Rome en Luther "Ja" zeggen, doen ook wij dat van harte.

Maar het gaat er om, "hoe" is Christus tegenwoordig, wanneer het Heilig

Avondmaal bediend wordt? Ook is de vraag nog niet of brood en wijn enige verandering ondergaan bij de bediening van het Heilig Avondmaal, want ook dat zijn wij met Rome nog wel eens, dat brood en wijn "enige verandering" ondergaan; in die zin, zoals de lak op een brief, die verzegeld wordt, verandering ondergaat. Wanneer u zondermeer een staaf lak neemt en die breekt of verbrandt, dan zijt ge niet schuldig voor de wet. Maar, wanneer van die staaf lak zegels gemaakt zijn, om een brief te verzegelen en gij verbreekt dan onwettig die lakzegels, dan zijt ge wel schuldig. Welnu zo is het in deze ook. Niet, dat de substantie van brood en wijn, als zodanig verandert, maar wanneer dit brood en die wijn worden afgezonderd voor de bediening van het Heilig Avondmaal, krijgen zij dus de betekende en verzegelende kracht. Het is maar niet hetzelfde, of ge hier dat stukje brood neemt en eet, dan of ge thuis een stukje brood eet. Neen, dan is dit brood wel wezenlijk anders, dan het brood en de wijn, die u thuis hebt. Het is hier "teken en zegel". Het gaat er dus in de eerste plaats om, hoe nu Christus aanwezig is, als wij samen het Heilig Avondmaal gebruiken. De Luthersen, zoals ik al gezegd heb, hielden vast aan: Dit is Mijn lichaam, angstvallig tegenover Zwingli; Luther zegt: Christus is lichamenlijk met vlees en bloed, onder de tekenen van het Avondmaal tegenwoordig. Nee, hij verwierp de Roomse leer van de mis. Daar wilde ook Luther niets van weten. Hij wilde de offergedachte niet, die bij Rome heerst, maar Luther zegt: zoals het vuur het ijzer doorgloeit, zo doorgloeit nu ook Christus met Zijn lichaam en bloed dat brood en die wijn. Noodzakelijk, moet Luther dan ook komen tot de stelling, dat het lichaam van Christus "overall tegenwoordig" geworden is, waar het Avondmaal bediend wordt en hiermede berooft hij toch eigenlijk zichzelf en zijn volgelingen van de troost.

Want wij weten, dat Zijn lichaam en bloed in de hemel is en als men nu zegt, dat het lichaam en bloed "overall tegenwoordig" is, dan is dus dat lichaam van Christus "vergoddelijk". Want alleen de goddelijke natuur is overall tegenwoordig. Dan hebben we dus ons vlees en bloed niet meer in de hemel, dan hebben we geen zeker onderpand, dat het hoofd boven is. U begrijpt, Luther heeft, om het ene vast te houden, zich in het andere, van veel troost beroofd. Want dat is juist onze grote troost, dat, als wij God bidden, Jezus daar met onze menselijke natuur bij de Vader is en dat Hij ons in al onze noden te hulp kan komen, omdat Hij naar zijn menselijke natuur daar is.

En dat niet alleen; het is ook een zeker pand, dat wij daar ook zullen komen. Niet alleen naar de ziel, maar met ziel en lichaam beide. We zouden dat voor de hele wereld niet willen missen. Hoewel we Luther, met deze dwaling niet al te hard willen vallen, want hij was toch een kind en knecht van God, willen we wel tegen de roomsen ageren, die spreken van een "wezenlijke verandering" in het lichaam en het bloed van de Heere Jezus Christus. Rome dwaalt erger, Rome zegt, dat, wanneer de priester die vijf woorden uitspreekt in het Latijn: Want dit is Mijn lichaam, dat dan bij het versterven van de klank van het laatste woord, ook tegelijkertijd dat brood in Christus' lichaam

en die wijn in Christus' bloed veranderd wordt. En dat is eigenlijk het ergste, dan zegt Rome: dan "offeren wij Christus weer opnieuw als een offer voor onze zonden". Dat eerste is erg, maar het tweede is erger. Zouden ze het nog maar bij het eerste gelaten hebben, maar ze hebben gezegd: wij gaan Christus weer offeren. Dus wat gebeurt hier? Men loochent daarmee dus de volkomen genoegzaamheid van die enige offerande. Daarmee zegt men dus eigenlijk: die gerechtigheid, die Christus aangebracht heeft, kunnen we niet missen, maar het is toch niet genoeg.

Ach, dat houdt verband met heel Rome's eredienst. Rome wil alles zien, alles tasten. Zij willen de vergeving der zonden horen uit de mond van de priester in de biecht. Zij willen Christus met de mond eten. Zij kennen de geloofsgemeenschap niet. Zij kennen niet het vergeven der zonden "door het geloof". Zij gevoelen niet de troost des Heiligen Geestes. Omdat ze het waarachtig geloof niet kennen, wat ons aan God verbindt, nemen ze het offer, het tastbare offer in de vorm van een ouwel, opdat er toch maar niets van dat lichaam van Christus verloren zou gaan. En de wijn wordt door de priester alléén gedronken, opdat er toch maar geen enkele druppel gemorst zou worden van dit bloed van Jezus Christus. Ook daarin dwaalt Rome, als het de leken de beker onthoudt, de troostbeker van het Nieuwe Testament, waar Christus zo nadrukkelijk van gezegd heeft: drinkt *allen* daaruit. In plaats, dat Rome zijn hart naar omhoog heft, naar Christus opheft, die in de hemel is, halen ze Christus naar beneden, in het zichtbare. Dat doet Rome altijd! Wanneer ze Christus willen zien, tot Hem willen vluchten, dan vluchten ze niet tot Hem in het gebed, door 't geloof; maar vluchten ze tot een beeld, dat Christus afbeeldt.

Wanneer ze Maria willen aanroepen of een van de andere heiligen dan doen ze dat niet, zo zondermeer, in 't geloof, maar in de vorm van een beeld, dat ze kussen en goddelijke eer bewijzen. U ziet wel, die hele godsdienst is zinlijk. 't Is juist dáár tegen, dat Jezus zo gewaarschuwd heeft. Ook in het leven van Thomas, die ook altijd maar zien, tasten en grijpen wilde. En, ach, wie van Gods kinderen gaat hier niet mank aan. Het is ook vaak zo moeilijk □ de Onzienlijke □ te zien, om de harten door het geloof alleen tot God op te heffen. Niet te zien en nochtans te geloven. Deze zijn het dan ook, die Christus heeft zalig gesproken.

Hoe Rome hiertoe gekomen is? Dat is wel te herleiden tot de eerste liefdemaaltijd. In het begin van de christelijke kerk, van de nieuw testamentische kerk, hield men dagelijks "liefde maaltijden". Dan kwam men samen en men bracht van alles mee, geld, maar ook wel in natura, brood en kaas, wijn en vlees en al wat eetbaar was. Men bracht dat dan aan de voeten van de discipelen. Later aan de voeten van de diakenen. Aan 't eind van die maaltijden, van die liefdemaaltijden, nam men van dat brood en van die wijn, wat dan nog overgebleven was, en daarmee hield men dan het Avondmaal. Nu is de gedachte ingeslopen, na enkele tientallen jaren zien we dat al, dat hetgeen, waarmee men het Avondmaal vierde "mijn gave" was.

Ik bracht dus iets mee. Daar lag het begin al weer van de offergedachte. Mijn brood en mijn wijn, wat ik hier ter tafel breng. Dat gaan we nu gebruiken in het heilig sacrament. Zo van lieverlede is de gedachte ingeslopen, dat het een offergave was, die men voor God offerde. Tot aan de twaalfde eeuw is er nog verzet geweest tegen de gedachte: "dat wij Christus offeren". Maar in de dertiende eeuw op het lateraans concilie is het besloten, als een dogma aangenomen en het concilie van Trente in 1550 gehouden, heeft vervloekt al degenen, die niet erkennen, dat het brood waarlijk het lichaam en de wijn waarlijk het bloed van Jezus Christus wordt. Rome behoeft dus niet te denken, dat zij met deze offerande terug kan grijpen op de instelling van Christus, want zelfs in de eerste twaalf eeuwen, heeft de kerk dat pertinent niet geleerd. Pas omstreeks de dertiende eeuw, zoals ik reeds zei en in 1550 is het vastgesteld en de vloek uitgesproken tegen degenen, die zich daaraan niet wilden onderwerpen.

Wij zien dus een ontwikkeling in dat offer-idee in de kerk van Rome tot aan de dag van de reformatie. Toen heeft God de reformatoren licht gegeven, daarin, *dat Christus met één offerande in eeuwigheid volmaakt heeft al degenen, die door Hem tot God gaan*. En, dat die enige offerande voor God genoeg was, en niet, dat wij Christus offeren en ook niet, dat de priester Christus bij vernieuwing offert, maar dat we bij brood en wijn ons betrouwen stellen op de enige offerande van Jezus Christus. De Heere Jezus heeft zelf gezegd: Het is nut, dat Ik wegga. Met Zijn menselijke natuur is Hij in de hemel.

Kom, zien we wat Gods woord er verder van zegt. Zeker, de Heere heeft gezegd; die Mijn vlees eet en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven. Natuurlijk kan Christus daar niet mee bedoeld hebben Zijn vlees en Zijn bloed, want Hij lag aan de tafel en Hij heeft geen stuk van Zijn vlees genomen, maar Hij heeft brood genomen en Hij heeft geen bloed uit Zijn aderen laten vloeien, maar de drinkbeker genomen, die daar voorhanden was en gezegd, terwijl Hij daar in levende lijve aanlag; dat brood is Mijn lichaam en die wijn, dat is Mijn bloed. Het is ook tegen de rede, want God doet wonderen, zeker, maar die wonderen zijn dan boven onze rede, maar nooit er tegen. Ze zijn boven ons verstand, we kunnen het niet begrijpen, maar nooit tegen ons verstand. Wanneer Hij water in wijn verandert, dan is het wijn. Wanneer de wateren van Egypteland in bloed veranderd worden, dan stinken die wateren, dan is het bloed. En toch noemt Christus het brood Zijn lichaam en de drinkbeker Zijn bloed of het Nieuwe Testament in Zijn bloed. En Paulus, de gemeenschap des lichaams en bloeds van Christus.

Waarom doet de Heere dat dan, als er zulk een misbruik van gemaakt zal worden? Had dan beter deze spreekwijze niet achterwege kunnen blijven, als dat de oorzaak zou zijn van zoveel twist? Ach, neen, Christus spreekt alzo niet zonder grote oorzaak, wanneer Hij zegt: Dat brood, dat wij breken, is Mijn lichaam. Dan bedoelt Hij: Dit *betekent* Mijn lichaam; zoals Hij ook

reeds spreekt in het Oude Testament van de rotssteen en Paulus dat aanhaalt en zegt: de Rotssteen, waar het water uitvloeide, wàs Christus. Niemand zal in zijn gedachten krijgen, om daar Christus in Zijn menselijke natuur in te zien. Wanneer Paulus zegt, dat die rotssteen Christus was, dan weet iedereen, dat die rotssteen Christus afbeeldde. En toch heeft de Heere die spreekwijze vastgehouden, niet zonder grote oorzaak, namelijk, om ons daarmee te leren, dat gelijk als brood en wijn dit tijdelijk leven onderhouden, alzo ook Zijn gekruisigd lichaam en Zijn vergoten bloed de waarachtige spijs en drank zijn, waardoor onze zielen ten eeuwige leven gevoed worden.

De Heere gaat ons dus hierdoor wat leren. En wat gaat Hij ons dan leren? De Heere is hier de grote Gastheer. Wanneer het avondmaal wordt aangericht, buigt Jezus Zich neder door Zijn Heilige Geest in ons midden en dan staat Hij hier Zelf aan de tafel en dan zegt Hij: Mijn kinderen, Ik weet wel, dat gij zwak van moed en klein van krachten zijt en Ik wil uw zwakheid te hulp komen. Ik weet, gij wilt iets tastbaars en zichtbaars, want gij zijt vlees en bloed. Gij leeft nog in de "zienlijke wereld". Nu, zegt de Heere, Ik wil tot u afdalen. Luister nu, zoals uw tijdelijk leven telkens gevoed moet worden door aardse spijzen om in stand gehouden te worden, welnu, hier is dan Mijn lichaam. Ik geef het u en zo waarachtig, als nu uw aardse lichaam in stand gehouden moet worden door aardse spijzen, zo wordt nu ook uw ziel en lichaam geestelijk in stand gehouden door Mijn gekruisigd lichaam. Met nadruk het "gekruste lichaam", want dat houdt meer in, dan dat Hij zeggen zou: Dit is Mijn lichaam. Dat gekruiste lichaam ziet op Zijn borggerechtigheid. Dat ziet op de verbreking van Zijn lichaam door Gods gerechtigheid. Dat ziet op het ondergaan in toorn, in de kolkende afgrond van Gods recht. Dat vergoten bloed ziet op de grote liefde des Vaders, waarmee Hij ons liefgehad heeft. Dat, eer Hij ons aan de eeuwige dood ten prooi gaf, Hij Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft. Hoe groot is dan het onderwijs, dat God ons geven wil, ook aan onze kinderen. Ja, ook voor de kinderen is het Avondmaal hier bediend. Niet, dat zij als kinderen, die zichzelf nog niet beproeven kunnen, daaraan deelnemen, maar dat Avondmaal is, zowel voor de kinderen als voor de volwassenen; gelijk ook bij het Pascha het kind aan de vader vroeg: Vader, wat is dit voor een dienst? Zo hebben wij ouders ook de plicht om onze kinderen van jongsaf in te prenten, wat hier gebeurt. Dat is de verbreking van Christus lichaam en het vergieten van Zijn bloed, opdat wij door dezelve het leven hebben zouden.

Ouders, doet u dat ook? Wat de Joden deden onder de dienst der schaduwen, die zware dienst, doet u dat zelfs niet in de dag der vrijheid, onder de Geest der aanneming tot kinderen? Doet ge dan nog minder in de tijd van het Nieuwe Testament, nu de geheimen geopenbaard zijn, dan dat Israël deed onder het oude Verbond? Onderwijst er uw kinderen in. Zeg hen daarbij, dat het nodig is, om met dat bloed bestreken te worden aan het hart, zoals de Israëlitische vader het kind onderwees. Dat in die vreselijke nacht, toen de engel des verderfs door Egypteland ging, dat toen alleen diegenen behouden

zijn, die achter het bloed waren. Ouders spreekt daarvan tot uw kinderen, dat in die vreselijke dag des oordeels, in die vreselijke dag van Christus' wederkomst, alleen zullen behouden worden, degenen op wier harten dat teken des bloeds gevonden wordt; die Jezus hebben liefgekreten, die verbroken, die gekruiste, die gedode Jezus, dat gekruiste lichaam en dat vergoten bloed. Die met een wenend oog tot Hem vluchten, om verzoening van hun zonden, die alleen zullen gespaard worden!

Dan gaat er ook kracht van uit, dan zal dat Avondmaal, hier in 't midden der gemeente, bediend worden tot versterking van 't geloof. Niet alleen van degenen, die daar aanzitten, maar ook tot versterking van het 't geloof in onze kleine kinderen, die in hun jeugd tot God bekeerd zouden worden en lust en liefde zouden krijgen om de Heere te vrezten. Maar, dat is het niet alleen, zegt de onderwijzer: maar veel meer om ons door deze zichtbare tekenen en panden te verzekeren, dat wij zo waarachtig Zijn lichaam en bloed door de werking van de Heilige Geest deelachtig worden, als we deze heilige waartekenen met de lichamelijke mond tot Zijn gedachtenis ontvangen. En dat al Zijn lijden en gehoorzaamheid zo zekerlijk ons eigen is, als hadden we zelf in onze eigen persoon alles geleden en Gode voor onze zonden genoeg gedaan.

Hier wordt dus gesproken, ja meer, verzegeld dat God zegt: Dit deed Ik voor u. O, dat moet u niet vergeten, want gelijk veel graankorrels gemalen en van het meel één brood gebakken wordt, zo zijn ook de gelovigen samen één lichaam en gelijk vele druiven uitgeperst, samen één drank vormen, zo zijn ook Gods kinderen één, als het lichaam van Jezus Christus. O, wat een machtige spraak gaat er dan van het Avondmaal uit. De gemeenschap der heiligen wordt daar beoefend. Denken we daar ook nog wel eens aan? Dat het niet alleen is de gemeenschap aan Christus, maar ook de gemeenschap aan elkaar? Sterkt, die bediening van het Avondmaal, ons wel om in onze dagelijkse omgang onze naaste meer en meer lief te hebben? Steeds meer elkaars heil en zaligheid voor te staan en te zoeken? Gaat daar, in de praktijk van ons leven, ook nog kracht van uit? Of roddelen we maar raak over elkaar, wanneer we het met elkaar niet eens zijn?

O, dat is ook een "onwaardig eten en drinken", wanneer ge met uw broeder of zuster in onmin leeft, of wanneer ge hem of haar in uw hart haat. Al zegt ge het dan ook niet. Want, zoals die wijn samengevloeid is tot één en zoals die graankorrels saamgemalen zijn en tot één brood gebakken, zo zijn ook wij één in Christus. En de hand kan tot de voet niet zeggen, ik heb u niet van node. De Heere heeft al de leden van Zijn lichaam een eigen taak gegeven, opdat ze samen zouden zijn het lichaam van Christus. Dit hebben we telkens nodig. Want al is het waar, dat we verzekerd kunnen zijn van de weldaad, dat God ons onze zonden vergeven heeft, de strafwaardigheid blijft toch ons hele leven, tot aan onze dood. We blijven "strafwaardig", daar komen we nooit boven uit. Waarom niet? Wel, omdat we hier nog niet "totaal" vernieuwd zijn. We hebben maar een klein beginsel van dat nieuwe leven. Telkens verbreken

we de gemeenschap met God door de zonde. Telkens vallen we weer in de modder van onze ongerechtigheid. Telkens bedroeven we de Heilige Geest. Telkens dwalen we weer als trouweloze schapen van de herder af. Maar, dan komt ook telkens en telkens de Heere ons weer saam te roepen. Opdat we elkaar onze zonden belijden zouden en opdat we ook met elkaar onze zonden voor God zouden belijden. En niet alleen dat is daarin te vinden, maar ook sterkte en kracht. Want, zoals Israël in het Pascha niet alleen een teken zag van de verlossing door het Lam, zo mochten zij ook door het Pascha gesterkt worden. Dat is ook de bedoeling van het deelnemen aan het Heilig Avondmaal, dat het ons sterkte geeft in het verdere van onze levensreis.

Israël stond daar, rondom de dis, in die laatste vreselijke nacht. Daar was het lam klaar gemaakt, daar hebben ze gegeten van dat lam, terwijl hun klederen waren opgeschort en ze reisvaardig waren om uit Egypte te trekken. Door het nuttigen van dit lam zijn ze gesterkt geworden. Ze moesten reizen, ze moesten de woestijn in. Ze moesten Egypteland verlaten om door de woestijn naar Kanaän te gaan. Welnu, geliefden, zo geeft ons God ook Zelf kracht uit dat Avondmaal. Elke keer weer opnieuw, als we hier verrijzen van de dis des verbonds, dan moeten we de woestijn in, weer verder van Egypte af, weer dichter bij Kanaän. Dan mogen we, dat niet alleen als een teken en zegel hebben, maar ook als voedsel om verder te gaan, om kracht uit te putten. Weet, dat Hij, Die ons hier gesterkt heeft, ons ook daar zal leiden en ons niet zal doen omkomen in dure tijd of hongersnood. Ja, zo wil de Heilige Geest dat doen, wanneer ik dat met de mond gebruik.

Hier heb je dus Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid. Het lijden, dat Hij ondergaan heeft in ziel en lichaam, maar ook de gehoorzaamheid, dat wil zeggen de volbrenging van de wet. Hier heb je dus alles wat God nodig had; en dat, dat lijden en die gehoorzaamheid, zo zekerlijk ons eigen is, als hadden we zelf in onze eigen persoon alles geleden en God voor onze zonden genoeg gedaan. We zullen daar nog kort bij stil staan in onze derde gedachte namelijk: "Wat Gods kinderen er in vinden", wanneer ze zo dat brood gebruiken en die wijn tot zich nemen.

Doch zingen wij eerst nog van Psalm 23 vers 1 en 2.

Wat Gods kinderen er in vinden. Ach, hier staat het zo eenvoudig: als hadden wijzelf in onze eigen persoon alles geleden en Gode voor onze zonden genoeg gedaan. Als dat Avondmaal bediend wordt en wij waarlijk, als een door onze zonden geslagene, als een hulpeloze, als een hongerige naar Gods gerechtigheid, aangaan, dan zegt de Heere: Dit geef Ik u in het strijdperk van dit leven, dit is de handslag op het verbond. *Ik geef het u*, zoals ge het met 't oog ziet en met de mond smaakt. Zo waarachtig ben Ik voor u gestorven, zo waarachtig heb Ik al uw schuld betaald. Ja, zo waarachtig staat ge nu rein voor God, alsof ge zelf in aller eeuwen eeuwigheid in de hel de straf gedragen had. En, alsof ge al de geboden der wet volmaakt onderhouden hebt. *Dat*

vindt Gods kind er ook in. Ge zult zeggen: Ja maar, dan heb ik nog nooit recht Avondmaal gevierd, als ik alles hoor, wat u nu noemt: zo rein, zo vrij voor God, alsof ik nooit zonde gedaan heb. Toch: ik doe daar geen woord, nog geen letter vanaf, want het is zo. Want, zelfs in uw toevluchtnemend geloof, zelfs in de minste, geringste oefening van het zaligmakend geloof, ligt iets van die vastigheid: *dat ik rein ben voor God!* Nooit zal ons hart verbreken, zo we niet in beginsel wisten, dat onze zonden bij God verzoend waren. Nooit, nooit zouden we enige liefdesbetrekking op God hebben, wanneer we niet gevoelden, dat Hij een gaarne vergevend God was. Nooit zouden we onder de verdrukking van God roepen om genade, indien we in ons hart niet enigermate verzekerd waren, dat Israëls Koning een "goedertieren koning" is. Als dat er in ons leven niet is, vluchten we niet naar God. Al had u de benauwdheid van Kaïn, Saul en Judas bij elkaar, dan vluchtte u met al uw benauwdheid toch niet naar God. Maar het gezicht op een verzoend en een barmhartig God, een God, die de zonde vergeeft, dat doet ons vluchten tot God. Onderzoek daar nu uw hart maar eens op. Ik weet wel, dan heb ik uw hart mee en uw hoofd tegen, want uw verstand gaat redeneren van: Het moet toch eerst zus en zo en daar ben ik nog niet en dat moet toch nog. Maar ik heb uw hart mee, □ dat weet ik, □ gij allen die God vreest. Want alleen het gezicht op Gods barmhartigheid, op Gods vergevende liefde, het smaken van Zijn goedertierenheid, doet ons vluchten tot de rechtvaardige God en onze Rechter om genade bidden. Hij zal genade schenken! Dan ligt er in dat begin, in dat eerste vluchten, dat eerste hongeren naar God, naar Zijn gerechtigheid, daar ligt de wortel van deze zaak: dat ik zo vrij sta voor God, alsof ik zelf met mijn bloed voor al mijn zonden geboet heb en Gods wet volmaakt in mijn eigen persoon had onderhouden. Luther zei: Wij hebben geruild, Jezus nam mijn zonde op Zich en ik kreeg Zijn gerechtigheid. Neen, niet omgekeerd. "Zonde voor mij gemaakt", zegt Gods woord.

O, dan gaat er kracht van uit, wanneer ik met een verbroken zondige verloren ziel tot die dis des verbonds kom en daar, door de werking van de Heilige Geest, mijn ziel verenigd wordt met Jezus in de hemel. Ach, zo onmogelijk als het vóór deze was om te geloven, zo onmogelijk is het nu om nièt te geloven. Dan is het een heilige vanzelfsheid, dat ik m'n handen uitstrek tot God in de hemel en dat ik roep: Abba, Vader. Wanneer mijn oog op Christus ziet en met de nood van mijn hart tot Zijn gekruist lichaam vlucht, gaat er kracht van Hem uit. O, zwakken in het geloof, ellendige, struikelende zielen zult ge het nooit laten om de dood des Heeren te verkondigen in het midden der gemeente? O, ik weet, zo God het geeft, hopen we nog verder met u te spreken en u aan te wijzen, wie er toch wel recht hebben om toe te gaan tot die dis des verbonds. Maar, van al wat u nodig heeft, om hier te komen, is de wetenschap, het bewustzijn, dat ù een zondaar bent en dat ù midden in de dood ligt en dat Israëls Koning een goedertieren koning is. Allen, die dat in hun hart gevoelen, die worden opnieuw genodigd aan de dis des verbonds. Zij zullen altijd iets van die verzegelende kracht ervaren, hetzij vooraf, tijdens of

daarna. O, bedroeft dan de Heilige Geest Gods niet, die ons als een zegel gegeven is, tot een onderpand van onze verlossing. Dat tot een zichtbaar teken gegeven is, tot een pand, zegt de catechismus, om ons te verzekeren. De Heere zegt: Ik weet het wel, ge wilt net als Maria, Mijn voeten vatten en ge zoudt Mij zo graag in uw armen sluiten en zo graag Mijn discipel zijn en Mij zien met uw ogen. Maar hier, zegt Jezus, geef Ik u een pand, zoals ge nu dat brood en dat slokje wijn ontvangt, zo geef Ik Mijzelf aan u, als een pand. God geeft u een pand. Twijfel daar niet aan, ge zult straks de volle zaak ontvangen. Als ge schuldig zijt aan Gods wet en als ge bedroefd zijt naar God en u komt niet naar het Avondmaal, dan weigert u dat pand te ontvangen en Gods genade te ontvangen. Dat is hoogmoed, al schijnt het nederigheid van u te zijn. Wanneer u met een schuldige ziel toch afblijft van de bediening van het Avondmaal, betekent dat, dat u nog een andere zaligmaker zoekt, buiten die ene Zaligmaker. Dat betekent, dat u nog uzelf wat op wilt knappen, vóórdat ge komt om u door Jezus te laten zaligen. O, weet dan, dat is Gods verbond krachteloos maken, dat is de enige offerande van Christus versmaden, terwijl Hij juist gekomen is voor degenen, die het onwaardig zijn en voor degenen, die geen gerechtigheid meer hebben in zichzelf, die bekennen dat ze midden in de dood liggen. Meer hebt ge niet nodig. Maar die gelooft, dat God een goedertieren God is, Die om Christus de zonden vergeven wil, hoe groot ze dan ook zijn, die mag menigmaal aan de dis des verbonds de rijkdom ervaren, alsof ik zelf voor al mijn zonden betaald had en nooit van God was afgefallen. Zo rein, of ik nooit gezondigd had. Zo rein, of mijn vader geen vervloekte Amoriet en mijn moeder geen Hethietische was. Zo rein, of ikzelf Jezus was. Want Gods kinderen zijn rein, zoals Jezus rein is. Niet met een natuurlijke reinheid, maar door de reinheid van Christus. We zijn rechtvaardig voor God, doordat Hij de pers getreden heeft en rein voor God, omdat Hij met Zijn vlekkeloze onschuld onze zonden voor God bedekt heeft. Wat zal ons dan nog scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus? Dan krijgen we kracht om ook de laatste stappen door de woestijn af te leggen, met dat voedsel in onze mond, met die drank in ons lichaam, dan krijgen we geestelijke kracht. Weet dat Hij ons nooit verlaten zal; dan mogen stormen woeden, dan moge de zee met hare golven bruisen, maar dan is onze God machtiger dan het gebruis der wateren. Dan is Hij gezeten boven de vloed der wateren. Laat dan de dood maar komen, laat dan satan zijn laatste kracht aanleggen, maar zo God vóór ons is, wie zal dan tegen ons zijn? Laat dan de Jordaan daar heen vloeien, dan gaat die meerdere Jozua voor ons aangezicht heen en maakt Hij een pad, waar Hij ons droogvoets door leidt. Opdat we straks, aan die andere zijde van de Jordaan onze voeten mogen zetten op die gouden stranden der eeuwigheid en rein zullen staan voor God, met onze Jezus. Omdat Hij in mijn plaats dood geweest is, leef ik eeuwig door Hem en met Hem. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.